

# ESERNYŐ

PÁRATLAN OLDAL - LXII. évfolyam, 31. szám, 2018. augusztus 3.

Séta Szabadkán. Megnéztük már a felújított zsinagógát, a kék szökőkutat; élvezzük a zöld utcákat, tereket, a szecessziót. Jártunk Kosztolányi gimnáziumánál, két szobránál.

Épp Csáth Géza szülőházát fotózzuk, amikor magyarul kedvesen megszólít bennünket az idős asszony. Sajnálkozik, amiért „bizony már a legtöbben csak elmennek az épületek mellett, nem is tudják, milyen emléket őriznek a házak”. Egyetértünk, lépnénk tovább, de láthatóan szeretne beszélgetni. Beszélgetünk.

Amikor Kosztolányira terelődik a szó, megilletődve meséli, ő is ott volt, amikor Orbán Viktor felavatta a szobrot. (Az egészalakos alkotást 2014. március 28-án avatta a magyar miniszterelnök.) Megtudtuk, mennyire szép beszéd hangzott el, és mindenki kapott egy esernyőt: „Pirosat, fehérét, zöldet osztogattak. Én zöldet kaptam. Megvan ám még mindig!”

Elköszönünk, de előtte még megállapítjuk: nincs szebb a kultúra összetartó erejénél.